

„O singură rugăciune am:
Doamne, să nu mă lași
niciodată să fiu mulțumit cu
mine însumi!”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 19 (590/1064)
9-15 noiembrie 2011

Pelerinajul de criză și „regionalizarea” gigacaloriei

Cezar A. Mihalache

Când un reprezentant al puterii (cam sărac la minte) a clamat că „numai Dumnezeu ne mai poate salva din această criză”, ar fi trebuit să se rupă carnea de furie de pe noi. Pentru că, a-l invoca pe Dumnezeu ca ultimă șansă de salvare din incompetența de a fi manageriat țara, după ce milioane de suflete au fost nenorocite iar infrastructura țării a fost zdrobită de acțiunile tembele și în total dezacord cu minima logică economică, chiar este o blasfemie. Și totuși, această invocare de către o putere ajunsă la limita posibilităților de a mai inventa „măsurii” de salvare și a mai minți o țară întreagă (cerșând răbdare și solidaritate dar, de fapt, izgonindu-ne în resemnare) nu este deloc întâmplătoare.

Nu este accidentală într-o țară în care din trei în trei zile se organizează procesiuni religioase, iar moaștele sunt expuse, cu orice ocazie, nu atât pentru a invoca rugă salvatoare, cât, mai ales, pentru a da într-o țară în care nu mai este de muncă o preocupare oamenilor. Iar combinația dintre credința sinceră a celor mulți și această industrie a pelerinajelor constituie exact elementul care ține încă la locul ei puterea, salvând-o de judecata acelora care, șomeri, bugetari ori pensionari fiind, în loc să stea în frig să atingă o raclă, ar fi putut să-i alunge prin proteste pe toți aceia care au dus țara în ruină.

Din păcate, rămânând pe mai departe blazați, chiar putem spune că doar Dumnezeu ne mai poate salva. Doar mila Lui ne mai poate scoate din starea în care am ajuns. Căci, în vreme ce noi stăteam la cozi la cele sfinte ori mai puțin sfinte, îngheșuindu-ne grobian, nu doar peste racle și sfinți, ci și la porțile unor supermarketuri, inaugurate, „întâmplător”, în perioadele în care nu se găseau moaște de expus, pentru a cataliza nemulțumirea maselor, prețurile se umflau exponențial. Iar într-o țară în care, de exemplu, prețul gi-

gacaloriei a explodat mai rău decât ar fi făcut-o chiar în liberalizarea din anii '90, chiar că nu mai bunăvoința celui de sus ne mai poate salva.

Dacă ne va da un frig pătrunzător, ne va mici.

Dacă se va înmuia de ignoranța noastră și va

avea milă de propria noastră stare de milă, atunci ne va trece și această iarnă. Ne va „scoate” în primăvară, dar, ce folos?, căci, din nou, nu vom face decât să ne înconștinăm în viitoarele proteste doar pentru a ne maimuțării mediocritatea curajului în același dans al pinguinului. Pentru că în noi nu par a mai germina mugurii revoltei. Nu ne-am înfuriat nici măcar în fața umilinței pe care ne-a trântit-o Occidentul direct în obrazul nostru de țară de convergență. Nu ne-am revoltat când, în vreme ce la noi se tot aduceau moaște (culmea!, și din Grecia) pentru a ne ruga și a avea o preocupare, grecii ieșeau în stradă și își câștigau dreptul la o viață decentă, inclusiv prin ștergerea a jumătate din datoriile țării. Nu a existat o stare de revoltă nici măcar față de felul în care am ajuns să fim „consemnați”, cnp-urile noastre fiind preluate abuziv în cadrul recensământului populației (acoperirea perfectă pentru constituirea unor baze de date care nu sunt destinate nicidecum doar încercărilor de furt electoral ale puterii, o perdea de fum înhățată proteste de către Opoziție, scopul fiind cu mult mai îndepărtat de ceea ce intuim noi). Nu a existat o stare de minimă revoltă nici față de amprentarea copiilor noștri, după implementarea sistemelor de supraveghere și a legitimațiilor având cip-uri informatice, sisteme a priori anti-infracționale, acum privim tâmpi cum bebelușii ne sunt amprentați chiar de la naștere (tocmai noi, generația eliberării din '89, punând acum temeliiile stat-

ului polițienesc de mâine). Și nu a existat nici un strop de revoltă nici față de creșterile aberante ale prețurilor și tarifelor, care, mascate fiind de marota crizei economice, nu fac decât să ne subjuge. Definitiv. Și nu doar pe noi, o generație care, din cauza blazării și a inconștienței, și-a ratat oricum dreptul la normalitate, ci și pe copiii copiilor noștri.

Una dintre aceste forme de subjugare își înfige chiar acum ghearele în noi: prețul gigacaloriei. O gigacalorie care, în absența reacției noastre, va fi strunită din galopul ei nimicitor doar în acele orașe în care culoarea politică va fi așezonată puterii. Pentru că suntem dependenți de „bunăvoințele” acestei guvernări mai rău decât eram în urmă cu mai bine de două decenii. Dar nu realizăm acest lucru...

În fapt, lucrurile sunt și mai oneroase, căci, prețurile radical diferite ale gigacaloriei, în funcție de oraș și zonă, pot fi provite și ca încercări de creare a premizelor regionalizării economice. Aceea care va aduce după sine și restul formelor de autonomie, în condițiile în care primăriile sunt puse în fața situației de a găsi mijloace pentru a asigura supraviețuirea comunităților lor (iar în această iarnă chiar vorbim de șansa de supraviețuire a a mii și mii de oameni) fiind de așteptat să asistăm la o accentuare a presiunilor autorităților locale pentru descentralizarea totală.

Va fi doar un alt pas spre autonomia regională, multe dintre comunitățile locale care au fost lăsate de centru să se descurce singure putând invoca, în clipa în care vor ieși din iarnă, dreptul la autodeterminarea financiar-fiscală.

Ceea ce se va constitui în premisele constituirii aceluia stat „reformat” pe care îl vrea Traian Băsescu.

Atenție, vi se pregătește ceva!

Matei Mircioane

Mare agitație și zburcuciu în rândul personalului bugetar. E criză și Guvernul încearcă să-și diminueze cheltuielile bugetare. Una dintre metodele cele mai la îndemână este diminuarea personalului bugetar, pentru plata salariilor căruia se cheltuie mult prea mult.

Așa spune Guvernul, așa spune FMI, așa spun cei din sectorul privat, care trebuie să alimenteze bugetul de stat plătind taxe și impozite. Pe scurt, Guvernul se pregătește să mai concedieze bugetari.

Pe de altă parte, și în sectorul bugetar sunt foarte mulți oameni angajați cu contract de colaborare, cu contract de prestări servicii, pe perioadă determinată. Dar, conform legii, contractele de colaborare sau de prestări servicii nu pot fi încheiate decât pentru o lucrare bine determinată. Deci, astfel de contracte se încheie ocazional, pe perioadă limitată, strict determinată. ANAF s-a exprimat clar în această privință, anul trecut, sancționând societățile care țineau personal angajat cu astfel de contracte, numite și convenții civile. Prin urmare, și convenții civile este ilegală.

Ori îl angajezi pe om cu contract pe perioadă nedeterminată, ori îl dai afară. Teoretic această prevedere este în avantajul omului, deoarece în foarte multe situații angajatul era menținut la lucru cu un contract provizoriu, care nu îi oferea nici siguranță, nici avantajele unui contract de muncă pe perioadă nedeterminată. Angajările nefiind permise – pentru că Guvernul a limitat

posibilitățile de angajare, obiectivul său fiind concedierile, nu angajările -, instituțiile statului din teritoriu dau din colț în colț, fie pentru că chiar au nevoie de oamenii ținuți până acum cu convenții civile, fie pentru că și aici sunt clienți politici, prieteni, băieți buni, pe care n-ar vrea să-i dea

afară, dar nici de angajat nu au cum. Primul-ministru Emil Boc a spus: nu se fac angajări! Așa că a fost descoperită găselnița cu persoanele fizice autorizate. Își scot oamenii autorizații de persoane fizice și încheie contracte de lucrări cu statul. Deci, nu sunt angajați la stat, ci efectuează lucrări pentru stat, cum ar face o societate comercială. Foarte bun lucru pentru un zugrăvit, pentru realizarea unei instalații electrice, pentru construirea unui gard. Pentru o lucrare. Dar să contractezi o persoană fizică autorizată pentru a fi secretară, sufleor, electrician, hingher și mai știu eu ce, este o măgărie la fel de mare ca aceea de a încheia cu oamenii contracte de colaborare.

Ba chiar mai mare, pentru că îl pui pe săracul hingher să țină registru de casă, să emită facturi și chitanțe, să depună declarații fiscale, să-și plătească taxele și impozitele. Pentru că persoanele fizice autorizate trebuie să se comporte aproape ca o societate comercială. În plus, nici poziția de persoană fizică autorizată nu oferă niciun fel de stabilitate. Probabil că există persoane cărora li se potrivește un astfel de statut. Știu că există mulți arhitecți și notari care trăiesc onorabil lucrând în baza autorizației de persoană fizică. Dar nu se potrivește oricui și oricărei profesii.

Personal am fost persoană fizică autorizată la o societate de stat. De fapt, lucram zi de zi, opt ore, ca și ceilalți colegi care aveau contracte individuale pe perioadă nedeterminată. Până când, într-o zi, șeful s-a supărat pe mine și m-a anunțat că nu îmi mai prelungește contractul.

A doua zi eram în stradă, fără măcar să am calitatea de șomer.

Casta politică

Aurel Brumă

Într-o alocuțiune lipsită de echivoc prin disecția stării de fapt a „clasei politice” post-revoluționare, distinsul profesor ieșean Ștefan Afloroaie argumenta inexistența partidelor din România prin inexistența ideologiilor clarificate, a doctriinelor, a strategiilor de aplicat pe „subiectul” asumat: poporul, țara, identitatea. De unde, într-o dezvoltare logică a temei, urmarea dezastruoasă a „binelui public” arvunit „binelui personal, de grup, de interes particularizat”. În sine, clasa politică, așa impun regulile exercițiului democrației și ale statului de drept, trebuie să asigure rezervorul uman, elita liber-consimțită prin vot a celor care, dublați de conștiința personală a subordonării la interesul general trebuie să asigure administrarea țării, prerogativele statale, apărarea drepturilor constituționale ale cetățenilor în litera și determinările lor.

Atributele impuse celor în exercițiu, obligatorii, încep cu devoțiunea, sacrificiul personal, armonizarea evoluției biografiilor personale cu celelalte biografii, ale componentelor activi, reali ai națiunii. După 22 de ani de guvernări ciudate, atonice, marcate de un atavism funcționăresc tras la indigou după modelul gogolian al trucajelor imperiale spectaculare prezentate masei amorfe a spectatorilor, partidele aproape că și-au contopit resursele, trașeismul creând imaginea de ansamblu a unei trupe unice de atac la bugetul public, la binefacerile impozitărilor succesive, un fel de animal politic cu multiple guri de absorbție. Or, într-o statistică a creșterii galopante a sărăciei, a depopulării migraționiste, a împrumuturilor excesiv transferate în arhitecturile de tip mafiot ale puterii se adaugă, într-un dispreț total față de tragismul real al existenței populației, scenariul la vedere de transferare necuvenită a resurselor bugetare în propriile

buzunare, multe și mereu adăugate pe costumele de protocol rocambollesc. Parlamentul a devenit astfel, de foarte mulți ani, imaginea unei societăți comerciale din care parlamentarii – acționari de toate culorile, decid transfuzii de câștig rapid și aproape subliminal transformate în reguli cu parfum de onestitate, de Gâgă europarlamentar.

Un singur exemplu: pensiile suplimentare pe care și le-au tras demnitarii/parlamentarii. Păi cum poate fi posibil ca să plătești suplimentar pe cei care îți dăruie casa, îți spulberă existența din normalitate, falimentează cu bună știință și totală nesimțire resursele doritei dezvoltări?

Cunoașteți măcar un

„străinătatea ideală” spre care trebuie să acceadă și gloata, premisele fiind, spun ei, confirmate de cele 3 milioane de români refugiați peste hotare.

Și nu este greșit termenul: refugiații sunt, reprezintă, persoanele care, în condițiile unui dezastru (iar România este o țară a dezastrului social-economic) caută să-și recompună existența într-un alt spațiu geo-economic.

Populismul declarat, liberalismul mimat, social-democrația de tiradă – tot atâtea comportamente într-o commedia del' arte în care trupele actorilor politici fac schimb de aplauze și reverențe în fața unui public fără reacție. „Miliardari în România?! – exclama în 1994 marele economist Anghel

refacerea infrastructurii? Pentru menținerea forței de muncă, a profesioniștilor clarificați, și reconversia acestora pentru noile firme create cu sprijinul statului, prin împrumuturi? Nimic din toate acestea. Odată cu dizolvarea CAP-urilor, în sine forme în care proprietarii de drept ai pământului se puteau reorganiza pe temeuri noi, fiind și posesori ai unui inventar agricol (mașini, clădiri, magazine, grajduri, mori, etc) ce putea fi înnoit pe parcurs; nu, nu s-a vrut. Dimpotrivă, dizolvarea, înstrăinarea fără plată și despăgubiri ale bunurilor acumulate de către proprietarii CAP-iști, mai puțin proprietatea funciară particulară, a indus un grad clarificat de pauperizare a muncitorului/propietarului agricol, a eliminat șansa existenței trupurilor mari de pământ obligatoriu necesare unei agriculturi moderne, a tras acest sector economic cu 100 de ani înapoi, cum se exprima un alt economist american. Emigrarea, ca singură soluție viabilă supraviețuirii micului proprietar agricol, bursa locativă pe terenurile apropiate zonelor urbane, depopularea și îmbătrânirea populației rurale concomitent cu injecțiile anestezice ale „ajutoarelor sociale” nu au făcut altceva decât să compromită cultul muncii, moralitatea muncii și la mare parte din restul de populație rămasă. Și, sigur, acesta nu poate fi decât un motiv suplimentar de creștere a veniturilor castei politice, a diurnelor și indemnizațiilor, a pensiilor speciale de demnitari.

În industrie, odată cu sloganul vinderii fostelor fabrici pe un dolar, oricum pe mai nimic, nu s-a avut în vedere re tehnologizarea acestora, atragerea de finanțatori, păstrarea unor locuri de muncă în raport direct de competitivitate și rentabilitate. S-a negociat mai în clar, pe interese conform schemei știute a îmbogățitorilor de după război, scoaterea firmelor române din arealul unei posibile concurențe cu similarii din Europa, mare parte a fostelor

fabrici fiind cumpărate pentru conservare/nelucrare tocmai de către firmele altă oară concurente. Peste toate, și nimeni nu poate modifica realitatea acestor fapte de penalitate în contextul interesului general, un anume tronson al experților economici autohtoni s-a incluzionat în această sarabandă a pauperizării populației atrăgând foloase materiale personale acum greu de contabilizat. Și trebuie recitate memoriile savantului Anghel Rugină unde, vorbind despre Societatea Română de Economie, înființată la 15 decembrie 1992, citind numele membrilor, se înțelege cu claritate cine a impus măsurile păguboase ale tranziției și de ce. „Politizarea științei economice prin ușa din dos este partea cea mai dăunătoare în efortul și dorința generală de a rezolva problemele timpului nostru”, spune Anghel Rugină (Memoriale 1, pp 62-62).

Interesant, dar foarte interesant este faptul că, indiferent de partidul de guvernământ, ceva nu s-a schimbat: prezența experților aceluiași grup, Societatea Română de Economie la nivelul de decizie, unii dintre aceștia fiind și miniștri în diferitele guvernări.

Revenind pe ideea de început, casta politică a creat clone mimetice ale partidelor interbelice tradiționale, conceptualizând după ureche sloganurile acoperitoare propriului interes. O clonare, iarăși, împotriva naturii existenței de partid. De aici traseismul, trădările, căințele, absolvirile și, în sine, dezinteresul total al castei pentru restul vieții sociale, pentru componenții numelui „stupid people”.

Și cum, în atâtea căi ale risipei se poate risipi însăși identitatea națională, este absolut necesară trecerea pe o altă cale, una de devoțiune pentru români și România. !

exemplu, un nume de așa-zis demnitar care să fi refuzat cu demnitate o astfel de hotărâre contra naturii sociale?

Mai mult de atât, focalizați la etalonul venitului pe similarii din țările dezvoltate ale Europei clamează sărăcia, inechitatea propriilor venituri raportate la cele ale similarilor din Franța, Germania și de unde mai vrei, făcând socotelile cu spatele întors la contribuabilii care sunt îmiși dincolo de limita necesară supraviețuirii în țara comună!

Prin jocuri sordide, de circ peticit pe creier, pensionarii devin asistați sociali, proprietatea, alta decât proprietățile lor, devine o simplă garanție ipotecară, casta politică, într-o formulă modernizată a fanariotismului revolut, reprezentând

Rugină, cel care, ca și Constantin Cojocaru, a fost refuzat să ofere strategiile necesare dezvoltării. „Dar ce e țara asta, completa Anghel Rugină, e un sat fără câini?” Iar atunci, în '94 cancerul economic al țării nu intrase în metastază, încă se mai putea face câte ceva. Clar, fără flexionări tembele, suntem în situația în care, dacă nu acceptăm „o altă cale”, o altă asumare a destinului comun, însăși soarta națiunii va fi în pericol!

Sigur că după '89, odată cu dispariția sistemului de piață comunist, CAER, industria și agricultura românească, la stadiul la care se aflau, nu răspundeau decât în mică parte pieții concurențiale din vest.

S-au împrumutat bani pentru redresare? Pentru

E bine și la vară cald!

Victor Nafiru

Ai noștri s-au întors de la Bruxelles...

Parcă mai relaxați decât au plecat. Și cum au ajuns acasă, s-au pus pe declarații. Că vom avea un an la fel de greu ca acela care se încheie, cu slabe speranțe de creșterea salariilor sau a pensiilor. În felul acesta, s-au spălat pe mâini, pentru că mesajul lor sună cam așa: noi am fi vrut să vă mărim salariile și pensiile, dar nu ne lasă ăia de la UE. Din acest punct de vedere, nimic nou sub soare. De fiecare dată jucăm cum ne cântă alții, dovedindu-ne incapabili să ne facem ascultați. Grecii au protestat luni de-a rândul, iar efortul populației nu a fost unul în zadar. UE a hotărât să-i ierte Greciei jumătate din imensa-i datorie. Dacă elenii se reîntorc în stradă, nu ar fi exclus să le fie ștearsă și cealaltă jumătate. E adevărat, interesul pentru România nu se compară cu cel pentru Grecia,

dar, să recunoaștem, nici grecii nu au stat, ca noi, cu brațele încrucișate, așteptând ca guvernul lor să taie în carne în vie. Noi ne mulțumim să ne văităm seara la televizor ori la colț de stradă,

să facem bășcălie de Boc, Băsescu și Udrea și să nu ne mai intereseze soarta noastră. Până și ungurii care, ca și grecii, nu trăiesc din venituri de 100-150 de euro pe lună, îndrăznesc

să ceară organizarea unui referendum popular, cerând ieșirea țării din Uniunea Europeană.

De la dorința sau intenția unor politicieni și până la consumarea faptului în sine, e o cale lungă, însă rămâne important semnalul pe care clasa politică din Ungaria îl transmite celor ce fac jocurile în așa-zisa Europă Unită.

Doar dinspre Cotroceni și Palatul Victoria nu transpiră astfel de mesaje. Aici, cuvântul de ordine îl reprezintă strânsul curelei. Tradus, înseamnă o sută de mii de disponibilizări de la stat, salarii și pensii înghețate până cel puțin în vara următoare, tarife majorate la energia electrică, gaze naturale și carburanți. Despre măsurile economice, nimic concret. Invocăm criza și ne spălăm repede pe mâini, în timp ce românii pleacă pe capete spre zări mai bune.

În concluzie, suntem un popor vesel, bășcălios și plin de speranțe.

Cazier moral de politician... penal – serial despre cei mai lustrabili și mizerabili (ș)parlamentari

Romeo Tarhon

FIȘA PENALĂ a inculpabilului udemerist ATTILA KORODI...

(Notă: Pentru a lua prin surprindere în jungla lor politică greu accesibilă cât mai mulți prădători, am început seria dezvăluirilor cu șacalii, hienele și coioții mai mici).

Attila Korodi, de profesie politruc ungar și băiat bun de prăvălie etno-politică, este un fel de Spiridon de procopseală în casa lui Titircă, recte Marko Bela din caraghioasa actualitate ca o interminabilă noaptea furtunoasă a politicianismului harghito-dâmbovițean din zilele noastre din care nenea lancu ar scoate noi opere și capodopere de tot caragialele, cu personaje antologice, reale și... penale.

Realizări memorabile: este un îndârjit militant al utilizării, al atilizării(!) pungilor de hârtie în locul celor de plastic, și al aplicării celor mai draconice măsuri antipoluante, motiv ecologic pentru care, pe când era un demagog ministru al mediului, ne polua cu un năvăș automobil diesel de 177 cai și nu ne-ar mira să aflăm că are deja un întreg parc auto și poate și elicopter.

Este un habotnic practicant al ungurizării românilor prin mijloace propagandistice moderne de inconștientizare în masă și unul dintre misionarii care propovăduiesc și visează că cei 1,5 milioane de baci ungureni din balada actuală vor căpăta și cetățenie din Ungaria. După recentul și penibilul pseudorecensământ mă aștept să crească subit numărul maghiarilor unguri(!) ca și cel al țiganilor rromi(!) din România. Să fie la ei...

Este crud, dar versat, are doar 34 de ani și o mulțime de bani dobândiți legal de ilegal(!) mai ales prin afaceri cu statul ca reprezentant al prădătorilor de toate culorile și umorile politice, căci vedeți dumneavoastră, banul și averea nu au nunațe politice, indiferent de tablou, de pastel, acuarelă, ulei... Cea mai mare realizare a tânărului descendent al hoardei mamei lor de huni este funcția de ministru al mediului și dezvoltării durabile în guvernul liberalo-pesedist al lui Călin fire de poveste(!), omul lui Băsescu din tabăra lui Iliescu via Stolojan... De la funcția de ministru de formă pus pe reformă i s-a tras tânărului activist din ungușul iredentist și binele și răul, binele personal și răul penal...

Prin 2009 presa, lacomă de execuții publice, trâmbița pe toate canalele canalelor (țara era în campanie electorală...) că Attila Korodi este primul politician care ar putea răspunde penal pentru

activitatea în calitate de ministru, pentru un act administrativ al ministerului, în cazul în care instanța va da câștig de cauză reclamantului Roșia Montana Gold Corporation (RMGC). Attila Korodi a fost desemnat juridic drept respon-

sabil de acțiunile lui ca ministru, chiar și după ce nu a mai fost ministru. Deduceți jocul: omul a vrut să se spele pe mâini de responsabilitatea procesuală după ce a fost înlocuit ca funcție. Vă imaginați cum ar fi sunat ca mareșalul Antonescu să pledeze "nevinovat" ca cetățean pentru vinovăția ca șe de stat de a fi ordonat armatei române să treacă Prutul declarând război armatei bolșevice pentru mntinerea patriei în granițele de atunci și pentru recuperarea regiunilor smulse din trupul țării mamă... Știu, este jenantă comparația.

Ce simplu ar fi să furi, să distrugi, să tai și să spânzuri cât ești (prim) ministru și, după ce nu mai ești, să nu mai ai nici o răspundere, de parcă ai fi alt om neom... Pentru asta a fost nevoie, în cazul lui Attila Korodi, protejat de camarila maghiară, de un proces de tergivesare, de parcă nu ar exista suficiente acte normative care să (nu) permită absolvirea demnitarilor de ilegalitățile pe care și l-au permis în timpul mandatului. Nu-i așa, domnule Iliescu? Nu-i așa domnule Băsescu? Curat murdar!

În rezumat: la finele lui 2007, RMGC a atacat refuzul ilegal al MMDD de a continua procedura de evaluare a impactului de mediu pentru Proiectul Miner Roșia Montana, chemând în judecătura MMDD, în solidar cu Ministrul Mediului – Attila Korodi pe atunci - și pe Secretarul de Stat. Știu, nu ați înțeles prea multe, nici nu este nevoie, veți înțelege... În baza unei hotărâri judecătorești care a consumat bani grei de la buget și timp suficient prescrierii (!), așa cum decurg marile procese de corupție, de subminare și de trădare (cu alte încadrări simbolice în democrația noastră originală în care cel care fură un leu este condamnat la ani grei de pușcărie, dar dacă este ungar este achitat pe loc, iar dacă fură enorm este achitat în timp...), instanța a pierdut multă vreme cu termenele pentru a se pronunțe asupra faptului că miniștrii și secretarii de stat răspund, alături de autoritatea publică pe care o reprezintă, pentru actele și de-

ciziile ilegale chiar și după ce nu mai exercită funcțiile, în loc să judece cazul, faptele, culpabilitățile... Adică, instanța a permis încenarea unui proces lung prin care să se pronunțe asupra faptului că rămâne cum s-a stabilit, de la caz la caz, de la necaz la necaz și de la macaz la macaz... D'ale carnavalului juridic... Vă dați seama, sper, că este vorba, ca miză, de sume astronomice de care beneficiază camarila ungurească în complicitate cu mizerabilii noștri politicieni români care au închinat steagul în fața hoardei maghiare. Trădare!

Dar, punctual, personal și suspect de legal(!), deputatul UDMR de Harghita, Attila Korodi, avea și el, săracul, pe la începutul lui 2011, acțiuni în doar trei companii curate și nevinovate: Webmedia SRL, Scustica Ecology SRL și Carbon Management Group SRL. Afaceri de nimic... la începutul anului 2010, când încă se disputa bugetul iar licitațiile pentru achiziții publice nu primiseră undă verde la trulare, din lipsă de buget și din prezență de criză, Webmedia SRL deja primise pleacă două contracte de la Primaria Comunei Frumoasa și Consiliul Județean Harghita, după ce, în 2009, încheiase șapte contracte cu instituții ale statului precum: Primăria Miercurea Ciuc, Primăria Sântimbru, Primăria Siculeni, Primăria Cozmeni, Primăria Cristuru Secuiesc din județul Harghita și Consiliul Județean Harghita.

Este de reținut sarcina tânărului însărcinat politic (de către virilii șefuți politici) de a spăla bani și de a cotiza la UDMR și la coaliția de guvernare. Îmi asum ceea ce spun. Știu că nu știu foarte multe despre acest personaj, dar sunt convins că se vor găsi și în continuare, dintre voi cititorii, mulți români adevărați să contribuie cu informații și documente la acțiunea de demascare și supunere oprobriului public a politicianilor din toate formațiunile, până să intrăm în campaniile electorale când ne vor aburi ca de obicei.

Treaba noastră este să acumulăm suficiente noi materaale pentru încă o trecere în revistă în precampanie a celor mai mizerabili (ș)parlamentari. Mulțumesc celor care deja ne-au furnizat astfel de dezvăluiri și dovezi pe care le vom publica în runda a doua.

Limba de stat – o problemă actuală a Regiunii Transnistrene

Ion Manole

Printre multiplele probleme cu care se confruntă Republica Moldova, problema lingvistică rămâne a fi una dintre cele mai acute. Cel mai mult problema lingvistică se resimte în regiunea transnistreană, unde pentru diferențierea cetățenilor locuitori ai Republicii Moldova și r.m.n., se mai păstrează pseudo limba moldovenească, care, de fapt, reprezintă limba română scrisă cu grafie chirilică.

Autoproclamarea republicii separatiste, a fost urmată de declararea egalității popoarelor băștinașe și a celor trei limbi de stat. Din păcate egalitatea popoarelor și a limbilor a rămas la nivel de declarație, în realitate însă, se folosește cu precădere limba venetică (cea rusă). Dacă inițial limba moldovenească era respectată, acum aceasta nu se mai are statutul convenit, concepțiile statului despre moldoveni și limba acestor cetățeni nu mai sunt voalate.

O atenție sporită ar trebui acordată și domeniului învățământului. Elevii de naționalitate rusă și ucraineană urmează să-și aleagă o limbă străină de studii. Cei care aleg limba moldovenească, adesea, n-o mai învață, iar nota se pune pentru ochi „frumoși”. Situația este mai gravă pentru cei ce fac studiile în limba moldovenească, deoarece o astfel de limbă nu există, și, respectiv, lipsesc și manualele. Statul nu are suficiente resurse pentru aprovizionarea acestor instituții de învățământ la nivel convenit.

Personalitățile marcante ale istoriei Republicii Moldova sunt desconsiderate de conducerea separatistă. Personalități ca: Ștefan cel Mare, Alexandru cel Bun, Emil Constantinescu, originar din or. Bender, Vladimir Beșleagă, și chiar Dumitru Cantemir, considerat de ruși drept „al său”, sunt ignorate, accentul fiind mutat pe personalitățile marcante ale istoriei, culturii și politicii Rusiei. Nici un edificiu public din Transnistria nu poartă numele unui om de cultură sau al unui politician moldovean (român) existând doar câteva străzi mici ce poartă numele personalităților de peste Nistru. Or, în cinstea generalilor ruși se inaugurează edificii altfel încercându-se schimbarea istoriei – promovată ca obiect de studii în școli și în instituții superioare de învățământ.

În decursul a 20 de ani după autoproclamarea r.m.n., statului a reușit să impună limba rusă în toate sferele vieții, limba moldovenească a fost exclusă forțat, iar vorbitorii acestei limbi, adesea, sunt intimidati și evită utilizarea ei.

Primarii UDMR din Ditrău și Ciceu sancționați de CNCD pentru discriminarea românilor!

Vasile Barbu

Forumului Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș a sesizat Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării despre faptul că paginile oficiale de internet ale comunelor Ciceu și Ditrău, din județul Harghita, sunt realizate exclusiv în limba maghiară, cu consecința încălcării dreptului cetățenilor la informare în limba oficială a statului.

Prin Hotărârile 372 / 15.09.2011 și 373 / 19.09.2011 Colegiul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării a constatat că sunt întrunite elementele constitutive ale unei fapte de discriminare și, în consecință, a sancționat contravențional conducerea primăriilor Ciceu și Ditrău, din județul Harghita, cu „avertisment”.

Cele două hotărâri ale CNCD, prin care s-a constatat discriminarea în masă a românilor din această zonă, se alătură altor 10 hotărâri ale aceleiași instituții în care s-a constatat de asemenea discriminarea în masă a românilor de către autoritățile administrației publice locale controlate de UDMR sau PCM, din județele Covasna și Harghita, în spețe cu același obiect sau cu obiect diferit (condiționarea ocupării unor funcții publice de cunoașterea limbii maghiare, organizarea de evenimente publice oficiale pe criterii etnice cu excluderea românilor etc).

Forumului Civic al Românilor din Covasna, Harghita și Mureș va monitoriza în continuare acțiunile discriminatorii și antiromânești ale autorităților publice locale și va sesiza după caz instituțiile competente în scopul sancționării și înlăturării oricărui derapaj extremist-naționalist.

Franceza pentru toți: de la Honore de Balzac la „Balzac” de Ferentari (sau despre cum a ajuns franceza limba cerșetorilor!)

Cezar A. Mihalache

Neîndoienic, reacțiile francezilor sunt de blamat. Dar numai până la un punct. Pentru că trebuie să ne privim în oglindă și să analizăm și partea noastră de vinovăție care a hrănit, de fapt, puseurile urât clevetitoare ale Parisului. Și ale aceluia de la nivelul „vulgului”, mult mai estompate însă, dar mai ales cele provenite din „frontul” elitei intelectuale și diplomatice.

Căci, față de o țară în care se numără pe nerăsuflăte gafele și acțiunile anti-naționale, fapte determinate de mizerabilele interese meschine, tot mai puțin obscure, ale politicianilor (și ale politicii aflate în proces de metamorfozare, din politica grupului aleator format, partidul, în politica interesului de clan) reacțiile nici nu ar fi putut fi altfel.

Este dureros, dar real: în mare parte, noi suntem sursa acestui val anti-românesc. Francezii doar au reacționat la propriile noastre „stihuri”. La acțiunile unui ministru al învățământului (de sorginte francofilă, să nu uităm!) care, prin examenul de bac transformat dintr-un proces de absolvire într-unul de eliminare, a vrut să dovedească „analfabetismul” din învățământ. Și adevărul este că mai potrivit decât un analfabet pentru a demonstra acest lucru nu era nimeni!

Sunt reacțiile față de un fost ministru al educației care, vizând pragmatic uriașa masă de manevră electorală formată din părinții și rudelor

miilor de copii rămași, nu doar fără bacalaureat, ci și fără o linie de acțiune pentru viitorul imediat, a venit cu proiectul legislativ aberant de a permite înscrierea la facultate fără acest examen, cu obligația dovedirii ulterioare a absolvirii, proiect pe care l-a răscuit din condei în explicația introducerii de fapt a unui presupus an pregătitor, ca la grădiniță și școala primară, pentru studenții viitori... studenți. O acțiune determinată în special de încercarea de a specula grija subzistenței imediate.

Căci, netrecând examenul nici după cea de a doua sesiune, elevii au rămas și fără ajutorul de șomaj care se acorda doar în urma depunerii dosarului în maximum trei luni din momentul terminării școlii, termen care a început să se curgă practic încă de dinainte de prima sesiune și care s-a epuizat în preajma celei de a doua.

Sunt reacțiile față de o țară în care mai multe asociații feministe au protestat în stradă (!) acuzând că în România se produce un... viol la patru ore!

De fapt, în paranteză spus, este de o exagerare pentru a justifica organizarea a fel și fel de acțiuni prin care oamenii din spatele acestor manifestări se înfruptă din bani europeni, nu puțini, destinați programelor „antidiscriminare”.

Sunt reacțiile față de o țară în care, tot din banii europeni (și ar trebui să remarcăm că, nu întâmplător, sunt mai mulți bani și mai ușor de acces pentru acțiunile de autodenigrare decât pentru dezvoltare și investiții!), se tipăresc afișe care ne prezintă drept niste ierbivori, cu frunze

în gură, afișe tembele care nu transmit nici un mesaj direct și explicit împotriva consumului de etnobotanice (astea pe lângă faptul că etnobotanicele nu sunt în mod necesar „cocteiluri” din plante, ci mai ales din chimicale!).

Față de asemenea autoînjosiri (pe care le facem pentru a pune mâna pe fonduri europene, chiar dacă ne construim o imagine cu pete ce vor persista multă vreme) nu ar

trebui să ne mire atacurile francezilor. Nu ar trebui să ne mire că ne privesc nu doar ca pe cei mai săraci dintre săracii de dinainte și din timpul crizei, dar și printre cei mai analfabeți.

Ba, putem spune ca am scăpat „ieftin”, căci la felul în care singuri ne ponegrim, aceștia ar fi trebuit să ne umilească mult mai crunt!

Trebuie să remarcăm, însă, și schimbarea de abordare a francezilor! Care nu își mai varsă ironiile la adresa romilor români, ci a românilor.

Este o schimbare radicală și nu este „accidentală”. Francezii au renunțat la atacurile „etnice”, refulându-și nemulțumirile di-

rect asupra unei țări francofone. Au lăsat în urmă hotdog-ul lingvistico-american ori ranchiunile anglo-saxone, năpustindu-se asupra unei țări surate. O schimbare de direcție care a fost inițiată prin recente declarații ale ministrului de interne al Franței, care, pentru întâia oară într-un discurs oficial, a subliniat faptul că vorbește despre români, nu despre țigani din România.

Și trebuie spus că ministrul nu a făcut această delimitare față de abordarea „rom din România” din cauza unei temeri față de protestele asociațiilor antidiscriminare.

Ci, dintr-un scop mult mai pragmatic, în care interesele legate de viitoarele alegeri din Franța nu pot fi ignorate.

Și totuși, suntem în fața unei abordări extrem de riscante. Pentru că, din momentul în care idiomul rom a fost inclus în acuza generală de român, politica de expulzare a țiganilor, în fața căreia UE a închis ochii până la urmă, se transformă într-o expulzare ce se apropie periculos de practicile unor regimuri naziste. Căci, prin avioanele care aterizează la Timișoara, departe de ochii Bucureștiului, nu mai sunt expulzați țiganii din România, ci românii.

Este o abordare pe care teama de efectele încă neimaginabile ale crizei mondiale o poate justifica. Din perspectiva Parisului și poate chiar a Europei. Este poate chiar un semnal indirect că lucrurile se vor schimba cu mult peste intuiția noastră. Și poate că, în curând, pe lângă băncile grecești din România, și cele franceze vor bate în retragere,

repatrindu-și provizioanele depuse la Banca Națională.

Lucru care, în condițiile în care am putea vorbi de milioane de euro ce vor ieși din visteria Băncii Naționale, adică din propriul nostru colac de siguranță bancară, ar putea agrava conflictul încă mocnit la nivel de satiră dintre București și Paris.

P.S.

Ministrul francez sublinia că 85 la sută dintre români, nu dintre romi, învață franceza pentru a cerși. Or, ar fi și păcat să nu îi întoarcem lipsa de logică și să ne întrebăm dacă nu cumva, în loc de a-l citi pe Balzac și Zola, franceza a ajuns să fie mai potrivită cerșitului?! Dar noi iubim prea mult franceza. Și chiar și pe francezi cu toate capriciile, orgoliile și angoasele lor. Ar trebui însă să fie mai atenți la propriile ironii! Ca și norvegienii. Care ne acuză că romii le mănâncă șobolanii și câinii! Grotesc, nu? Dar și penibil. Parcă totuși francezii au o anumită eleganță în croșetarea argumentelor. Pentru că nu era nevoie ca țiganii noștri să meargă la Oslo pentru fripturi de maidanezi. Apoi, în ceea ce privește consumul de șobolani, dacă este așa, înseamnă că norvegienii au mari probleme cu deratizarea și ar trebui, de fapt, să le mulțumească țiganilor!

Geniul de Urechean!

Traian Vasilcău

Zilele trecute, la postul public de televiziune Moldova 1 am admirat un geniu basarabean adevărat.

De trei ani! Care știe toată poezia clasică și contemporană românească pe de rost. Care cunoaște biografiile domnitorilor români pe din afară. Care înmulțește ad-hoc 122 cu 187, 364 cu 1263 etc.etc.etc. Și culmea e că nu greșește niciodată. Semn că e din neamul lui Serafim Urechean.

Care e președintele Curții de Conturi. Care a fost primarul Chișinăului aproape un secol. Care a fost președintele Federației naționale de șah un mileniu.

Care a afirmat, prea sus și prea tare, în 2009, că el și numai el va fi viitorul președinte al R Moldova și de-atunci pseudonimul lui a tot fost: Ghimpu, Lupu, poate Filat, poate Voronin, numai unul Sergiu Mocanu le știe.

Iată că mai ieri, de la ecranul televiziunii, prin adresarea sa către popor, micuțul geniu Urechean de numai trei ani a și dat startul

alegerilor prezidențiale la moldoveni.

Înscris cu nr.1 în buletinele de vot, acesta a declarat foarte sus și foarte tare, că vrea să fie în viața aceasta doar președinte!

Ce ziceți, dle Voronin?
Ce taceți, dle Ghimpu?
Ce scrieți acolo, dle Lupu?
Ce visați atîta, dle Filat?

Lăsați copilul acesta neprihănit și dumnezeiesc de frumos să urce scările Președinției!

În numele neamului meu, condamnat de voi toți la privațiune de dragoste pe Viață, vă implor: „Lăsați-l pe Urechean să vină spre tronul ce de tocmai trei ani îl așteaptă.”

...Și-mi răspunde urgent la telefon doar... Tăcerea.

RMGC – reclamă mincinoasă și incorectă

Vasile Barbu

PSD, prin vocea doamnei Carmen Moldovan, Deputat PSD, Președinte al Forumului Național al Ecologiștilor din această formațiune, consideră că publicitatea pro Roșia Montana trebuie însoțită obligatoriu de punctul de vedere al opozanților proiectului. Proiectul minier inițiat de Roșia Montană Gold Corporation (RMGC) se dovedește a fi o problemă de interes major pentru opinia publică, a cărei importanță națională a fost invocată chiar și de președintele Traian Băsescu. Cu toate acestea, informarea opiniei publice cu privire la acest subiect nu este una corectă, iar CNA are obligația de a îndrepta situația. Pe de o parte, informațiile la care are acces populația vin aproape în exclusivitate dintr-o sursă unică – respectiv compania inițiatoare a proiectului minier cu cianuri.

Pe de altă parte, compania s-a remarcat prin controverse majore legate de datele și mesajele lansate în spațiul public, a caror credibilitate este indoielnică și a fost permanent contestată de multiple voci.

Din nefericire însă, asemenea voci critice reușesc să se facă prea puțin auzite, dat fiind că RMGC a investit și investește sume uriașe în publicitate, sume pe care opozanții proiectului evident nu și le permit. Rezultatul? Opinia publică este în imposibilitatea de a-și forma o părere echilibrată despre costurile și beneficiile reale ale exploatarei de la Roșia Montana, despre numărul real de locuri de muncă pe care proiectul ar urma să le creeze, despre rolul și poziția părții române, sau implicațiile proiectului pentru mediu.

În aceste condiții, PSD consideră că, în numele datoriei pe care Consiliul Național al Audiovizualului (CNA) o are, aceea de a veghea la corecta informare a opiniei publice, această instituție trebuie să ia măsuri pentru a corecta acest dezechilibru informațional, prin impunerea obligației ca fiecare spot al RMGC să fie însoțit și de punctul de vedere al opozanților proiectului minier de la Roșia Montana. PSD consideră ca, prin importanța națională a proiectului, publicitatea sa depășește sfera promovării unei simple companii comerciale (care se supune unui set anume de reguli) și intră în sfera campaniilor de informare publică, în aceeași măsură precum, de exemplu, înstrăinarea unei parti din România sau distrugerea unor valori istorice românești.